

Challenge

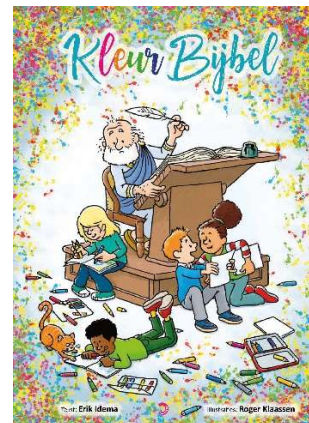
Elke dag een Bijbelverhaal!

Gaan jullie de uitdaging aan?

Lees samen elke dag een Bijbelverhaal! Kies een week in de periode tot 3 maart 2025 en lees dagelijks op een vast moment een verhaal (bijvoorbeeld aan tafel). Op het scoreformulier kun je bijhouden welke verhalen er gelezen zijn, wie ernaar geluisterd hebben en wat jullie bijzonder vonden. Stuur het scoreformulier uiterlijk 3 maart 2025 naar kindopzondag@kwintessens.nl en maak kans op de kinderbijbel *In de gloria!*

Voor deze challenge kun je zelf verhalen kiezen uit een kinderbijbel die jullie mooi vinden. Je kunt ook gebruik maken van de zeven verhalen in dit bestand. Deze zijn afkomstig uit de *Kleurbijbel*, een bundel met twintig Bijbelverhalen waarin bij elk verhaal een kleurplaat staat. (De *Kleurbijbel* is te bestellen op www.kwintessens.nl.)

Het begin

Genesis 1

Kijk eens goed naar de wereld om je heen.

Heb je weleens opgelet, hoeveel verschillende kleuren groen er zijn?

Er zijn miljoenen verschillende gezichten, ontelbaar veel dieren en oneindig veel plekjes waar je nog nooit bent geweest.

Dat is er allemaal niet zomaar. Het is ergens mee begonnen. En het is ook ergens óm begonnen. Want alles heeft een bedoeling. Luister maar.

In het begin is het donker en stil op de aarde.

Er wordt niet gepraat en niet gelachen, niet gedanst en niet gehuild. Er wordt niet geleefd.

Er is alleen maar water, overal water.

Maar de geest van God zweeft over het water. Hij zegt: 'Licht!'

En het wordt licht. Het wordt avond en het wordt morgen. Dat is de eerste dag.

Nu is het wel licht, maar nog steeds is er overal water. Zo kan er niemand leven - daarom maakt God verschil tussen het water boven en het water beneden. Dat is de tweede dag. 'Dit is goed,' zegt God. Maar het is nog niet goed genoeg. Daarom zegt God op de derde dag: 'Het water op de aarde moet naar één plaats stromen, zodat er droog land komt.' En zo gebeurt het. God ziet dat het goed is. En dan zegt hij: 'Het wordt tijd dat er iets gaat groeien op de aarde: grassen, bloemen, planten en bomen.'

Wat God zegt, gebeurt. En Hij ziet dat het goed is. Het begint ergens op te lijken.

Daarna maakt God lichten aan de hemel: de zon voor overdag, en de maan en de sterren voor de nacht. Het wordt avond en het wordt morgen – dat is de vierde dag.

God kijkt naar het water. 'Er moeten leven komen,' zegt hij. 'Grote vissen en kleine vissen, krabben, torretjes en nog heel veel meer. En boven de aarde moeten vogels vliegen.'

Zo gebeurt het. Op de vijfde dag zwemmen de vissen en vliegen de vogels.

Dan zegt God: 'Op aarde moeten ook dieren komen. Kleine en grote, snelle en slome, stoere en lieve dieren.' Zo gebeurt het. En God ziet dat het goed is.

En dan zegt hij: 'Laten we mensen maken die op ons lijken.' God maakt de mensen. Ze lijken op Hem. God zegent de mensen en Hij zegt: 'Leef op de aarde. Zorg voor alles wat ik gemaakt heb.'

God kijkt naar alles wat Hij gemaakt heeft. Hij ziet dat het heel goed is.

Het wordt avond en het wordt morgen – het is de zesde dag.

Op de zevende dag zegt God: 'Nu is alles klaar. Deze dag is een heilige dag.' Op die dag rust God uit van alles wat Hij gemaakt heeft.

Als jij op aarde rondloopt, moet je maar goed kijken naar al die mooie dingen die God heeft gemaakt. En je mag doen wat Hij ook gedaan heeft. Zes dagen deed Hij alles wat nodig was om de wereld mooier te maken, en de zevende dag rustte Hij uit.

Geniet ervan!

Mozes in het biezen mandje

Exodus 2:1-10

De koning van Egypte is rijk en machtig.

En hij is ook bang.

In zijn land wonen Israëlieten. Zij komen niet uit Egypte en ze geloven in hun eigen God. ‘Straks worden ze onze vijanden,’ zegt de koning van Egypte. Hij laat de Israëlieten slavenwerk doen en hij bedenkt een verschrikkelijk plan: Er mogen bij de Israëlieten geen jongetjes meer bij komen. Als ze toch geboren worden, moeten ze in de rivier de Nijl worden gegooid.

In een klein huisje wordt een kind geboren.

‘Ssst...’ zegt de moeder van het jongetje.

‘Stil maar jongen,’ zegt zijn grote zus Mirjam.

Ze kijken naar het kind, maar ze kijken ook naar de deur. Als er maar niemand langskomt die het kind hoort huilen!

Drie maanden lang houden ze het kleine kind verborgen. En dan bedenken ze een plan.

De moeder maakt een mandje. Een waterdicht, veilig mandje. Daar legt ze haar kind in en ze legt hem tussen het riet. Zijn zus Mirjam gaat op de uitkijk staan.

Het duurt niet lang voordat er iemand komt. En niet zomaar iemand – de dochter van de Faraó! Met haar dienaressen komt ze naar de rivier om een bad te nemen. Terwijl de prinses voorzichtig haar teen in het water steekt, lopen de dienaressen heen en weer langs het water. Gelukkig zien ze Mirjam niet... En dan hoort Mirjam de stem van de prinses: ‘Kijk nou! Wat ligt daar!?’ Een van de dienaressen moet het water in om het mandje te pakken. ‘Een kind!’ roept de prinses als ze het openmaakt. ‘Wat lief! Wat schattig!’ Ze aait het jongetje zachtjes over zijn hoofd. ‘Dit is vast een kind van de Israëlieten,’ zegt ze. ‘Zo’n kind waar mijn vader bang voor is,’ voegt ze er spottend aan toe. ‘Maar ik niet. Nee hè?’ zegt ze met een lief stemmetje tegen het kind, terwijl ze hem zachtjes op zijn neus tikt. Het kind lacht. ‘Aaah... hoe lief is dát!’ roept de prinses. En dan zegt ze vastbesloten: ‘Ik wil hem houden.’

Op dat moment heeft Mirjam gewacht. Ze komt tevoorschijn en maakt een buiging. ‘Eh... hoogheid,’ zegt ze. ‘Is het eh... Zal ik eh... Zal ik misschien een oppasmoeder voor u zoeken? Iemand die borstvoeding kan geven en luiers kan verschonen?’

‘Ja!’ roept de prinses. ‘Dat is een goed idee.’

Meteen gaat Mirjam haar eigen moeder halen. ‘Dit is ze,’ zegt ze tegen de prinses. ‘De oppasmoeder voor het kind in het mandje.’ Haar moeder maakt een buiging. ‘Heel fijn,’ zegt de prinses. ‘Ik zal u betalen om voor dit kind te zorgen.’

Zo komt het kind terug bij zijn moeder. Ze hoeven niet meer bang te zijn dat iemand hem hoort en ze krijgen er zelfs voor betaald. En later, als de jongen groter is, mag hij in het paleis komen wonen. De prinses noemt hem Mozes, dat betekent: uit-het-water-getrokken.

Een hele tijd later zal hij de Israëlieten weggeleiden uit Egypte.

Samuël hoort een stem

1 Samuël 3

Het is al veel te lang stil in de tempel.

Nou ja, niet helemaal stil natuurlijk – je hoort wel elke dag de stemmen van mensen in de tempel.

Maar de stem van God, die wordt bijna nooit gehoord. Wat dat betreft is het stil.

Op een nacht ligt er een jongen te slapen bij de tempellamp. Het is Samuël, de knecht van priester Eli. Het licht van de tempellamp strijkt zachtjes over zijn gezicht. De lamp gaat bijna uit; of toch niet?

In die donkere nacht klinkt er plotseling een stem. ‘Samuël!’

Samuël schrikt wakker. ‘Ja?’ zegt hij hardop. Maar hij hoort niks meer. Op zijn blote voeten loopt Samuël naar de priester Eli. ‘Hier ben ik,’ zegt hij. ‘U hebt me toch geroepen?’

Eli schudt zijn hoofd in het donker. ‘Ik heb je niet geroepen,’ zegt hij. ‘Ga maar weer slapen.’

Samuël loopt terug naar zijn bed.

‘En toch heb ik het gehoord,’ mompelt hij terwijl hij weer gaat liggen.

Dan valt hij in slaap.

‘Samuël!’

Weer schrikt Samuël overeind. Hij rent naar Eli. ‘Hier ben ik! Nu hebt u me wel geroepen, toch?’

Eli aait Samuël door zijn haren. ‘Nee, mijn jongen. Echt niet. Ga maar weer slapen. Morgen moeten we weer vroeg op!’

Als Samuël terugloopt, kijkt hij goed om zich heen. Hij ziet niet veel, in het schijnsel van de tempellamp. Maar er is ook niet veel te zien, denkt Samuël. Toch?

Samuël doet zijn ogen dicht en luistert naar de stilte. Dan valt hij in slaap.

‘Samuël!’ klinkt het na een tijdje.

Samuël aarzelt. Dan gaat hij toch maar weer naar Eli. ‘Hier ben ik,’ zegt hij. ‘Heeft u me nu wel geroepen?’

Op dat moment begrijpt Eli wat er gebeurt. Het is de stem van de Heer, die Samuël roept.

‘Ga weer slapen,’ zegt hij. ‘En als je wordt geroepen, moet je zeggen: “Spreek, Heer. Uw dienaar luistert.”’

Samuël loopt terug, gaat liggen en sluit zijn ogen.

Als hij slaapt, komt de Heer bij hem staan. Hij roept: ‘Samuël! Samuël!’

Samuël gaat rechtop zitten.

‘Spreek Heer, uw dienaar luistert,’ zegt hij zacht.

‘Let op,’ zegt de Heer. ‘Ik ga iets doen dat iedereen in Israël zal verbazen. De zonen van priester Eli doen verkeerde dingen, en priester Eli doet er niets tegen. Daarom ga ik ze straffen.’

De volgende ochtend duwt Samuël de grote deuren van de tempel open. ‘Samuël!’ roept Eli.

Maar Samuël doet net of hij het niet hoort. ‘Samuël!’ roept Eli nog eens. ‘Wat heeft de Heer je verteld?’

‘Ik weet niet...’ zegt Samuël aarzelend.

‘Jawel,’ zegt Eli. ‘Vertel het me maar. Ook als het niet goed is.’

Samuël vertelt alles wat hij gehoord heeft. En Eli antwoordt: 'Hij is de Heer. Hij moet doen wat Hij het beste vindt.'

Als Samuël groter wordt, ontdekken de mensen dat hij een profeet is. Hij zegt wat God zegt. Daardoor blijft het niet meer stil in de tempel.

Vier mannen en een zieke vriend

Marcus 2:1-12

Het gaat als een lopend vuurtje door de stad en door het land: 'Heb je het gehoord? Er is een man die zieke mensen beter maakt! Hij vertelt over het koninkrijk van God!' Van alle kanten komen de mensen naar Jezus toe. Allemaal willen ze met hun eigen ogen zien wat Jezus doet, en met hun eigen oren horen wat hij zegt. Ze staan in zijn huis, voor de ramen en voor de deur.

Een eindje daarvandaan zijn vijf mensen onderweg. Eén van hen is ziek, hij kan niet lopen. Hij wordt door zijn vrienden gedragen op een draagbed. 'We moeten onze vriend bij Jezus brengen,' zeggen ze tegen elkaar. 'Misschien kan hij hem beter maken!'

Als ze bij het huis komen, schrikken ze. Wat is het druk! 'Pardon...' proberen ze. 'Mogen we er even door? Onze vriend is ziek...' Maar het lukt ze niet om bij Jezus te komen.

De vrienden denken na. En dan zegt één van hen: 'Zien jullie die trap, aan de zijkant van het huis? We nemen ons vriend mee het dak op, en dan maken we een gat en we laten hem voor Jezus naar beneden zakken!' 'Is dat niet gevaarlijk?' vragen de anderen. 'Niks doen, dat is gevaarlijk,' antwoordt de eerste. Samen tillen ze hun vriend de trap op. Het is zwaar en ze moeten opletten dat hij er niet af valt. Maar het lukt! Op het dak binden ze touwen aan het bed en ze maken een gat in het dak. Dan laten ze hem zakken, stukje voor stukje, als een reddingsboot die in het water wordt gelaten. Het zweet staat op hun voorhoofd en hun armen doen pijn van het zware tillen. Maar als hun vriend beneden is, voelen ze hoe de touwen ontspannen. Hun vriend is bij Jezus!

In het huis houdt iedereen zijn adem in. Alle mensen zien die man, die zomaar door het dak naar beneden is gekomen. Ze zien hoe Jezus naar boven kijkt, naar de vrienden op het dak. En ze horen hoe Jezus tegen de zieke man zegt: 'Vriend! Je zonden zijn vergeven. Alles wat verkeerd was, is voorbij.'

Tussen de mensen in het huis staan een paar ernstig geleerde mannen. Zij trekken een rimpel boven hun hoofd. Je zonden zijn vergeven? denken ze. Mag Jezus dat zomaar zeggen? Jezus ziet wat de mannen denken. Hij schudt zijn hoofd en zegt: 'Wat staan jullie daar nou te piekeren?' Dan kijkt Jezus weer naar de zieke man. 'Sta op,' zegt hij. 'Pak je bed en ga naar huis.' Meteen staat de man op en gaat naar huis. Op het dak maken de vrienden een vreugdedansje. En in het huis zeggen de mensen tegen elkaar: 'Zoiets hebben we nog nooit gezien!'

De storm op het meer

Marcus 4:35-41

De hele dag heeft Jezus verhalen verteld bij het meer. Hij heeft verteld over een zaaier, die zaad op het land gooit. 'Zoals het zaad groeit, zo is het ook met het koninkrijk van God,' zei Jezus. De mensen vonden het prachtig. Maar nu zijn ze naar huis gegaan. Alleen de vrienden van Jezus zijn nog bij hem. Ze zien hoe de zon langzaam wat minder fel begint te schijnen. Ze horen hoe de wereld stiller wordt. Alleen het water van het meer kabbelt rustig tegen de oever. 'Kom,' zegt Jezus. 'Laten we naar de overkant varen.'

De boot van Jezus en zijn leerlingen deint rustig op het water. Jezus gaat liggen met zijn hoofd op een kussen. Hij valt in slaap.

'Moet je kijken,' zeggen de leerlingen na een tijdje tegen elkaar. 'Zie je die wolken dichterbij komen? En voel je hoe de wind aantrekt?'

De zon is inmiddels helemaal ondergegaan. Het begint harder en harder te waaien. De golven worden hoger en hoger. De storm maakt lawaai en de boot zwaait wild op en neer. Er spoelt water over de randen. 'Help!' roepen de leerlingen. 'Straks verdrinken we!'

En Jezus? Jezus slaapt nog steeds. 'We moeten hem wakker maken!' roepen de leerlingen tegen elkaar. 'Voor het te laat is!' Ze schudden aan Jezus' schouder. 'Meester!' roepen ze. 'Kan het u niet schelen dat we vergaan?' Jezus wrijft de slaap uit zijn ogen en schudt zijn hoofd. Hij gaat staan en roept tegen de wind en het water: 'Wees stil!'

En meteen wordt het stil.

Helemaal stil... zo stil als het kan zijn in de nacht op een meer. In die stilte vraagt Jezus: 'Waarom zijn jullie zo bang? Geloven jullie dan niet?'

De leerlingen weten niet goed wat ze moeten zeggen. Als de boot verder vaart, fluisteren ze tegen elkaar: 'Wie is Jezus toch? En hoe kan het dat zelfs de wind en het water hem gehoorzamen?'

Bartimeüs

Marcus 10:46-52

Vlak bij de poort van Jericho, langs de kant van de weg, zit Bartimeüs. Hij is blind. Elke dag hoort hij mensen voorbijgaan. Hij hoort voeten op de weg en ratelende wielen. Hij hoort gezucht en gemopper, gepraat en gelach. Hij hoort gehoest en geproest, en iemand die vrolijk een liedje fluit. Maar vandaag hoort Bartimeüs ook nog iets anders. 'Heb je het gehoord?' zeggen mensen tegen elkaar. 'Jezus komt eraan! Hij kan mensen beter maken!'

Bartimeüs spitst zijn oren. Hij let goed op of Jezus al dichterbij komt. En als dat gebeurt, begint hij te roepen: 'Jezus! Zoon van David! Heb medelijden met mij!' 'Ssst!' roepen de mensen in zijn buurt. 'Houd je mond joh!' Maar Bartimeüs schudt zijn hoofd. Hij gaat zijn mond niet houden. Hij roept juist nog veel harder: 'Jezus! Zoon van David! Heb medelijden met mij!'

Een eindje van hem vandaan blijft Jezus staan. 'Laat hem bij me komen,' zegt hij. 'Kom,' zeggen de mensen tegen Bartimeüs. 'Sta op, hij roept je.' Dat had Bartimeüs al lang gehoord. Hij gooit zijn mantel af en springt overeind. Even later staat hij bij Jezus. 'Wat wil je dat ik doe?' vraagt Jezus. 'Meester...' antwoordt Bartimeüs. 'Zorg dat ik weer kan zien.' Jezus knikt. Hij zegt: 'Bartimeüs, jij hebt een groot geloof. Jouw geloof heeft je gered.'

Op dat moment kan Bartimeüs weer zien. Hij ziet het vriendelijke gezicht van Jezus. Hij ziet de verbaasde mensen die om hem heen staan. Hij ziet de weg en de poort en de lucht en de bloemen. Vanaf die dag zit Bartimeüs nooit meer langs de weg. Hij gaat met Jezus mee, op weg naar Jeruzalem.

De verloren zoon

Lucas 15:11-32

Een vader heeft twee zoons.

‘Vader,’ zegt de jongste zoon op een dag. ‘Later, als jij er niet meer bent, zal alles wat je hebt voor mij en mijn broer zijn. Nu vroeg ik me af... Mag ik nu vast hebben waar ik recht op heb?’ De vader kijkt de jongen aan. Dan kijkt hij om zich heen, naar het huis, het land en alle dieren die ze hebben. Daarna kijkt hij weer naar zijn zoon. Hij knikt. ‘Dat is goed,’ zegt hij. En hij verdeelt zijn bezit onder zijn zoons.

Nog diezelfde week verkoopt de jongste zoon alles wat hij gekregen heeft. Met het geld in zijn zakken reist hij naar een ver land waar het bijna altijd feest is. Hij koopt dure kleren, doet een lekker geurtje op en trakteert iedereen op dure drankjes. Hij viert feest zoals hij nog nooit gedaan heeft. Hij geniet.

Maar na een tijd merkt hij dat zijn zakken leger worden. Zijn geld raakt op! En alsof dat nog niet erg genoeg is, komt er ook nog eens een hongersnood in het land waar het bijna altijd feest was.

De jongen gaat op zoek naar werk. Maar dat valt nog niet mee... Uiteindelijk vindt hij een baantje als varkensoppasser. Niet echt feestelijk werk. Zijn dure kleren worden vies en zijn lekkere geurtje ruikt hij niet meer. Hij hoort het knorren van de varkens... of is dat zijn maag?

Moet je mij nou zien, denkt de jongste zoon. Zelfs die varkens hebben het beter dan ik. Hij denkt aan de knechten van zijn vader, die elke dag genoeg te eten hebben. En dan besluit hij: Ik ga terug naar mijn vader. Misschien kan ik zijn knecht worden, dat is tenminste beter dan dit.

Zo gaat de zoon op weg, de hele lange weg terug naar huis. Als hij daar aankomt, staat zijn vader al op de uitkijk. Hij rent op zijn zoon af en omhelst hem.

‘Ik heb alles fout gedaan,’ zegt de zoon. ‘Ik ben het niet meer waard om je zoon te zijn...’

Maar de vader schudt zijn hoofd. Hij roept zijn knechten erbij en zegt: ‘Vlug! Haal feestkleren voor mijn zoon. Maak lekker eten klaar en zorg voor muziek. Vandaag is het feest! Mijn zoon was weg, maar nu is hij er weer. Ik heb hem teruggevonden!’

De knechten gaan meteen aan de slag en binnen de kortste keren is het groot feest in huis. Maar één is er niet bij: de oudste zoon. Hij is nog op het land aan het werk. Als hij terugkomt, vraagt hij aan een knecht: ‘Wat is daar aan de hand?’ ‘Je broer is thuisgekomen!’ roept de knecht vrolijk.

‘Daarom is het feest!’

Als de oudste zoon dat hoort, wordt hij boos. Zó boos, dat hij niet naar binnen wil komen. ‘Wat is er met je?’ vraagt zijn vader, die naar buiten komt. ‘Wat er met mij is?’ begint de oudste zoon.

‘Wat denk je! Al die tijd heb ik hier keihard gewerkt. Ik heb altijd keurig gedaan wat jij vroeg. Maar voor mij werd geen feest gegeven. En nu komt dat zoontje van jou thuis, die al je geld erdoor heeft gejaagd, en nu is het ineens feest!? Nou, voor mij is het geen feest!’

De vader slaat een arm om zijn oudste zoon heen. ‘Jij bent toch altijd bij me?’ zegt hij. ‘Alles wat van mij is, is van jou. Maar vandaag kúnnen we toch niet anders dan feestvieren? Je broer heeft het leven teruggevonden. Hij was kwijt, maar hij is er weer. Daarom vieren we feest!’